

Publicerad 2010-07-24 11:35 av Hugh R Freeman

Första utkastet är gammalt, åltdrat med drömmen att göra det till något längre. Kanske är det och förblir dock en novell

Hamsterprocessionen (Novell)

Maximilian klev ut på den bastanta stentrappan, såg upp mot himlens gråtoner och andades ut bibliotekets värme som blev till rök i novemberkylan. Han drog rocken tätare kring kroppen och tog trappan ner till kullerstengsgatan i ett par snabba kliv. Det var en typisk arbetarrock. Eller åtminstone tyckte han om att se på den som en sådan. Det fick honom att känna sig som en del av proletariatet trots sin höga utbildning. Dessutom saknades bara ett par glasögon för att han med sitt ansenliga haxskägg och ovårdade hår skulle se ut som en intellektuell replik från förra sekelskiftet. Han log för sig själv åt tanken. Han var socialist i sitt hjärtas djup, och ingen som såg honom skulle tvivla en sekund på det. Tanken gladdde honom, för det ingav en känsla av äkthet, att någons utseende speglar dennes inre, att hans utseende avspeglade honom. Hela hans gestalt skrek att han stod utanför samhällets lögnaktiga chimär. Han tänkte, alltså fanns han!

Han skulle snart gå på sitt arbetspass på caféet. En halvtimme kvar. Inte mer än att han skulle hinna förbi Konsum på vägen för att köpa en drickyoghurt och en banan eller något liknande. Det var verkligen för jävligt hur man skulle behöva slita bara för att folk med för mycket pengar skulle kunna göra av med dem på alldeles för dyra helfabrikatskakor och skräpkaffe. Folk visste verkligen inte sitt eget bästa. Eller varandras för den delen. Folk behövde skötas om, styras, men inte av marknaden. Han suckade ljudligt och fortsatte nerför gatan mot konsumtionskvarteren.

På vägen gick han förbi människor som i stort sett såg likadana ut. Brunt hår, blont hår, rosiga kinder, bleka kinder, smala, tjocka, de var ändå på något plan likadana. Det var något i sättet på vilket de gick och hur de talade med varandra. Det var det mekaniska, tanklösa sättet att närma sitt ett mål de inte tycktes ha den blekaste aning om vilket det var. Det var de livlösa ögonen, det stela inövade replikskiftet och fötternas oavbrutna vandrande som om de inte visste när de borde stanna.

Han kom att tänka på det latinska ordet för respekt som betydde att titta en gång till, och det var sant. Inte en enda av människorna omkring honom gav honom minsta anledning att vrida på huvudet för att se på dem ännu en gång. Det var inte så att han var respektlös som person. Det var bara att de här människorna fyllde honom med ett visst mått av avsky, eller kanske äckel rent av, de gånger de fick honom att känna något alls. De var ett apatins folk. Likt hamstrar sprang de i sina hjul, inte för att alstra energi eller muskelmassa, utan apati. Och Han såg hjulet, Han såg deras pälsklädda kroppar och Han såg männen utanför burarna, de män bakom reklampelarnas silikonhärjade bikinimodeller som livnärde sig på hamstermänniskornas inlärda hjälplöshet. Han såg. Alltså fanns han, och vad han såg fick honom alltid att koka av ilska. Det var hans försvar mot apatin. Ilskan var både lättillgänglig och stark. Så länge han kände den skulle han aldrig bli som dem.

Vinden ökade i styrka, dansade genom hans hår och kylde honom som för att stilla hans sinne. Tankarna tog andra vägar men ögonbrynen förblev krökta och händerna knutna. Han hade en juridiktenta på fredag som han skulle bli tvungen att plugga på efter jobbet. Det började bli påfrestande att jobba på fiket vid sidan av

studierna, men den som ska få efter behov, ska ge efter förmåga. Det var bara det att han hellre ville förkovra sig i samhällets strukturer och hamstermänniskornas beteenden, deras sammanhang och lösning, och med dessa tankar kom ilskan krypande tillbaka så som flammorna när man blåser på glöden.

Det värsta med hamstermänniskorna var kanske ändå, hur deras passivitet och känslodöd kom att skada människor i deras närhet. Det var som en psykologisk epidemi med apati som slutlig dödsorsak, mortaliteten högre än aids och botemedlen lika få, eller också fanns de, men låg hemliga i händerna på privata aktörer. Endast konstgjord andning fanns tillgänglig, vackert paketerad och med röd prislapp på. Alltid röd prislapp.

Han frustade till av avsmak och gick i riktning mot torget, glad över att snart få lämna butiksgatorna bakom sig. Han slopade idén att gå förbi Konsum. Avsmaken alltför överhängande. Bara två tvärgator till, sen var han ute. Han lyfte blicken och såg omkring sig för första gången sedan han påbörjat tankebanorna om de känslodöda. Med sina nästan två meter kunde han blicka ut över folkmassan och se ner på den lite från ovan. Även det glädde honom.

Mitt i den eviga rörelsen av, inte arbetsmyror utan konsumtionsmyror stod någon plötsligt still. Inte längs fasaderna och spanade in genom något av de gigantiska skyltfönstren, utan mitt i korsningen, som en gatuvärvare, eller en försäljare av något allt för fördelaktigt telefonabonnemang, men det var något som inte stämde. Hon gjorde inte minsta ansats att stoppa någon i deras jäktade marsch och hon bar inte någon formell klädsel. Faktum var att kläderna hon bar fick henne att se ut mer som ett ungträd i höstdräkt än en kvinna i en korsning. Hon vred sig runt på stället, tycktes följa människorna med blicken. Ryggen mot när han närmade sig. Så slog hon ut armarna, och snurrade ett varv på stället. Han såg hennes ansikte vridas mot honom i farten medan han passerade, ögonen leendes, solens strålar som träffar deras ytor, tränger igenom och där inne, långt där inne mångfaldigas ljuset och bländar hans sinne. Han stannade upp. Allt som varit fram till dess avtog. Hamstermänniskorna var borta och tankarna med dem. Inte en sinnesförnimmelse utöver ett okänt någonting som rörde sig inom honom.

Benen hade visst fortsatt att gå, för de hade inte förstått att resten av hans varelse stannat. Han vred på nacken för att hålla kvar blicken, slöt ögonen. Så vred han tillbaka nacken, öppnade ögonen och lät världen möta honom med sin blygråa tyngd. Utan en tanke tittade han tillbaka på henne en andra gång och log.

Respekt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hugh R Freeman med Poeter.se id #34045 innehar upphovsrätten